

PATRIOTES CATALANS: Adquiriu i signeu les TARGES d'adhesió als germans d'Euscadi, les quals seran posades a la venda per les nostres Joventuts a la via pública el proper diumenge.

Enterrat "com un gos"!

Convindria que tota la gent d'esquerra es prengués la molèstia de llegir la premsa de la «bona gent» de dreta, per a que es donés compte de la classe de gent que són ells, els «veritables deixebles de Crist», com ells mateixos es diuen.

A «La Veu de Catalunya», particularment, és on hi ha els millors exemplars de la «fauna»... El famós Manuel Brunet és el qui bat el rècord. Aquest «animal» no té cordura, ni respecte a res ni a ningú que no pensi com ell.

Des del diari ha insultat tot allò que és d'esquerra; no sent respecte ni per als morts, ja que té la poca-vergonya de qualificar els enterraments laics o civils d'«enterrament de gos».

Un home com ell, no mereix cap classe de respecte, i així ho deu entendre ell mateix, que s'absté de respectar el proïsme que no pensa com ell.

Potser millor això que voldríem, que fos d'altra manera del que és; això és, que la nostra gent no llegeixi la premsa de «dreta», ja que de fer-ho, encendria dintre el seu bon cor un odi a la genteta que, com En Manuel Brunet, deixa de banda l'amor al proïsme que predicava Crist, i llança damunt els qui no pensen com ell, tota classe de qualificatius, per baixos que siguin.

Sortosament, aquest home i aquest diari, són poc llegits i poc volguts a la nostra terra.

És «La Veu» un diari de classe, ja que tot i dient-se catalanista, fa el joc als unitaristes espanyols, perquè d'ells en rebin tota la protecció els interessos de la classe que ells defensen.

Unes paraules, no obstant, a tal subjecte, que ens plauria que arribessin fins a ell:

Volem dir-vos el que, al nostre entendre, és un «enterrament de gos», i estem segurs que, si no teniu l'ànima completament embrutida, coincidireu amb nosaltres... Veritat que ja és assegurar massa?

Un «enterrament com un gos» és el que serveix per a donar sepultura a un ésser humà que en vida no estimà ningú més que els seus diners i que disposà que en finir la seva vida, sigués portat el seu cos amb tota pompa i amb tota la clerecia disponible, al panteó de la seva família, ben apartat de la terra que li havia donat la vida que ell no sabé dignificar perquè tenia el cor cobert d'una cuiraca d'or, i amb l'or xifrà totes les idealitats...

Aquest ésser que sota l'ombra de la creu porten al fossar, per més capellans que vagin al seu enterrament, no passa de sofrir un «enterrament de gos», i ho demostra el que, si descomptéssim els capellans que tot cantant l'acompanyen — perquè cobren — no aniria ningú al seguici, perquè ningú el volgué per la seva gasiveria.

Procureu, vós, Manuel Brunet, escriptor de «La Veu de Catalunya», que, en morir-vos, no us facin un «enterrament com un gos».....

La Generalitat no podria lamentar de cap manera que els magistrats senyors Iturriaga, Jovino Fernández Peña, González Andía, Villacastín, Cerezo i Altés, deixessin de prestar-li els seus serveis, i apel·la a llur cavalleriesitat i al sentiment del propi honor, perquè demanin el trasllat a altres Audiències no catalanes...

Honor?... Cavalleriesitat?... On són?... No les trobem enlloc!...

L'idioma

Té Catalunya un retallat Estatut, una migrada Autonomia, quelcom (si bé no encara) realitzat del seu somni daurat, el de la seva integral sobirania.

Això conquerit és el premi a la seva perseverant lluita per a assolir el reconeixement de la seva personalitat nacional. Molts mitjans hagué d'emprar per aital triomf. El treball, ans que tot, sota el punt de vista material, i en l'espiritual, que és el més decisiu, les Arts; principalment: la Poesia, la Música i la Dansa, el conreu de les quals instituí els Jocs Florals, l'Orfeó i el Folklore.

Indiscutiblement, el primer lloc correspon a l'idioma, a la Nostra Parla, no tan nostra ja que la desconeixem un bon xic. Cal, doncs, saber, conèixer la llengua nadiua a la perfecció, com cosa inherent a l'ànima catalana. Qui no parli com cal, mai no podrà dir-se fill d'aquesta terra, puix que no pensarà ni sentirà en català, no serà un patriota, serà un ciutadà sense esperit nacional, un de tants i tants éssers vegetatius que infecten dissortadament tots els pobles.

És qüestió de dignitat, doncs, per als nacionalistes parlar correctament l'idioma. És precis esmenar-se en la parla, estudiar, llegir i, sobretot, fixar-se en els barbarismes que diem, per a així parlar esment en les nostres errades i assolir la correcció deguda.

Recordem que el parlar bé equival a convèncer; les paraules bellament dites fan l'efecte d'una pluja de flors i carícies que encisen i captiven de manera irresistible.

I el dia que tot Catalunya, com un sol home, digui a Espanya, en forma bella, viril i dolça, que ja és arribada l'hora de creure's mereixedora d'una completa sobirania en els seus esplendorosos destins, aquell dia, no us càpiga cap dupte, aquell dia Catalunya triomfarà plenament.

F. B.

Les tombes flamejants

Fou una pàtria. Va morir tan bella, que mai ningú no la gosà enterrar: damunt de cada tomba un raig d'estrella, sota de cada estrella un català. Tan a la vora de la mar dormia aquella son tan dolça de la mort, que les sirenes dia i nit oïa com li anaven desvetllant el cor. Un dia es féu una claror d'albada i del fons de la tomba més glaçada fremí una veu novella el cant dels cants: —Foc nou, baixa del cel i torna a prendre. Ja ha sonat l'hora d'esventar la cendra, oh Pàtria de les tombes flamejants!

VENTURA GASSOL

L'homenatge pòstum a En Francesc Macià

Diumenge passat, amb motiu de l'aniversari del lliurement del banderó d'Estat Català de la comarca del Penedès, pel nostre venerable i mai prou plorat President En Francesc Macià, les nostres Joventuts locals es traslladaren a la Plaça de la Fe del Cementiri Nou de Barcelona, on junt amb les delegacions de tot el Penedès, férem ofrena a la tomba del nostre «Avi» d'un magnífic incensari amb pedestal, artísticament forjat, i uns ramells de flors d'Agrupació Femenina d'Esquerra.

Dirigiren uns mots adients a l'acte, En Jaume Aiguader, diputat al Parlament Espanyol, En Salvador Armendares, diputat al Parlament Català, i En Manuel Ric, secretari general de les Joventuts d'Estat Català de la comarca del Penedès. També assistiren a aquest acte la ferma propagandista de les nostres Joventuts N'Emiliana de Rius, i representacions dels periòdics «Lluitem!...» i ABRIL.

Telegrama d'adhesió al Sr. Badia

Amb motiu de la dimissió d'En Miquel Badia del càrrec de Cap Superior dels Serveis d'Ordre Públic, li ha estat tramès el següent telegrama:

«Miquel Badia. Benvolgut President: Joventuts d'Esquerra Estat Català Vilafranca del Penedès us trameten la més lleial adhesió i a l'ensens per felicitar-vos actuació enfront indesitjables Palau de Justícia.»

NOTUL·LES

Les pensades radicals

Senyor Alcalde: Prepareu-vos a fer complir el Decret del gran Salaçar Alonso sobre els menors, si és que arriba a tenir vigència a Catalunya.

A la nostra vila, l'aplicació de la pensada radical pot fer forrolla. Hi ha tants F. J. C. del doctor Bonet, tants fills (espirituals, eh!) de Mossèn Lluís, tantes filles de Maria i tanta «verge càlida» que es desencarrilen, que segurament el «Penedès Republicà-No» us ajudarà amb totes les seves forces. Baldament sigui per a guanyar alguna creu de Mèrit Civil, Naval, Agrícola o Moral del Govern radical de S. M.

A veure què passa!

Isidrades

A l'assemblea d'«Isidrus» a Madrid, hi assistí també l'opulent i acabalat propietari (?) i secretari del Partido Radical, En Josep Llisiona.

Alguna nova «enxufe» deu haver ensumat!

***

El Parlament Català ha aprovat el Reglament per l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu.

El senyor Samper ja troba bona aquesta Llei.

Ara cal saber el què hi han anat a fer els «Isidrus» a Madrid: ¡¡el pagès!!

CATALANS!

Si voleu una Catalunya lliure i justa, inscriviu-vos a la Joventut d'Esquerra Estat Català!